

Prvikrat je prenočeval zunaj hiše. Toda spal ni dosti. Vest ga je pekla, meča so ga skelela, po hrbtu ga je srbelo, strah ga je bilo.

Zjutraj zgodaj pa je že šel oprtan z jabolki proti Mlekuzevi ogradi in tamkaj za ogrado stresel ukradeno blago.

* * *

Od tistega časa je že precej vode steklo. Janezek je že cel Janez. Hodil je dosti po svetu in naučil se je mnogo. Bil je v priložnostih vsake vrste, nakopičil bi si bil dostikrat lahko tujega blaga, da bi bil postal bogatec v enem dnevu. Vendar se Janez ni dotaknil nikdar najmanjše reči, ki ni bila njegova in rajše je stradal, kakor da bi kaj ukral. Vedno se je spominjal tistega dné, ko je moral jabolka vračati in v svislih spati, in še vedno rad pripoveduje, kako koristen je bil zanj očetov korobač pa materina kuhalnica. Ce hočete, pa ga poprašajte.

P. Bohinjec.

Pred' šotorom.

Ah, ta svilna rutica!
Ah, ta križec zlati!
Ah, ti drobni biseri!
Ah, kupite mati!«

»Ah, te zvonke orglice!
Ah, ta mož, ki joče!
Ah, in ta medeni konj!
Ah, kupite oče!«

To se v métežu tiščé
Deca pred šotorom!
To vrši in to šumi
Tu med mladim zbórom!

To oči se vpirajo
Željno na očeta;
In v pogledu njega se
Sreča jim obeta.

Vsak dobil je, vsak dobil,
Kar je koli prósil.
»Žepi vsi so polni že,
Uh, kako bom nôsil!«

Od strani le tožen, nem,
Revni Stanko gleda;
Solznate so mu oči,
Lica so mu bleđa.

Kakor drugim Bog mu je
Dal srcé in želje,
A odrêčena mu je
Sreča in veselje.

Stárise zagrehli so
Mu v globoko jamo,
In ostalo dete je
V širnem svetu — samo.

Smiljan Smiljanič.